

færdigt, og Regeringen hurtig derpaa fremsætter et Lovforslag om Opførelse af et Sindssygehospital paa den Plads, hvorom dette Udvalg bliver enig, og hvorom forhaabentlig ogsaa Rigsdagens Medlemmer kan blive enige, man saa maaske som en foreløbig Foranstaltning, for at vi kan faa begyndt, hvis Staten ikke forinden fremkommer med Forslag til et Epileptikerhospital, benyttede den Stationsbygning, man har købt i Vedsted, som et Asyl for de Epileptikere, som maa være udenfor deres Hjem. Derved vilde man indhøste Erfaringer om Behandlingsmaaden, som man ganske vist nok har forud, man fik begyndt, og det maa jo ende med inden ret længe, at det offentlige bygger et Hospital for Epileptikere. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Justitsminister, hvornaar Statens Pligt overfor de Epileptikere, der trænger til Ophold paa Hospital, kan ventes opfyldt.

Hermed skal jeg i øvrigt anbefale det foreliggende Lovforslag angaaende Nedsættelse af et Udvalg. Jeg vil dertil føje en indtrængende Anmodning, jeg vil næsten sige Bøn, om, at man ikke sender dette Lovforslag i Udvalg, men lader det passere uden Udvalgsbehandling.

Piper: En af de første Opgaver, som den i 1908 nedsatte Medicinalkommission beskæftigede sig med, var Sindssygeplejen, og en af de sidste Opgaver, som denne Kommission, der nu for kort Tid siden har sluttet sin Virksomhed, beskæftigede sig med, var atter Sindssygeplejen. Resultatet af Kommissionens første Arbejde var Betænkningen af 1910. De Undersøgelser, som den Gang blev foretaget, gav til Resultat, at man paa dette Tidspunkt savnede 1 500 Pladser for sindssyge. Til at afbøde denne Pladsmangel vilde det, udtalte Kommissionen i sin Betænkning, være hensigtsmæssigt at bygge to Sindssygehospitaler, et paa Sjælland, formentlig i den nordlige Del, da der er et i Vordingborg, og et i den nordlige Del af Jylland. For øvrigt kom Kommissionen ved sine Undersøgelser til den Overbevisning, at Sindssygdom burde behandles paa Statsanstalter, og at man burde se at komme bort fra at benytte kommunale Anstalter som Opholdssteder for sindssyge. Ligeledes kom man ved de foretagne Undersøgelser til det Resultat, at Maksimum for Antallet af Sengepladser paa en saadan Sindssygeanstalt burde være 800, altsaa ikke meget store Hospitaler — som det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen) mente kunde være hensigtsmæssige —, fordi

Hospitalet da ikke kan være under een Overlæges Tilsyn, hvad man mente maatte være absolut det heldigste. Hertil kom det Hensyn, at for mange sindssyge, forsaavidt de da ikke er aldeles afskaarne fra at tale med deres Medmennesker, er det et stort Savn at blive fjernet langt fra deres Hjem, og hvis man vilde koncentrere de sindssyge paa nogle ganske faa Anstalter i Landet, vilde Rejsebesværlighederne baade for de paarørende og for de sindssyge selv, naar de skal føres dertil, blive meget større.

Resultatet af Kommissionens første Betænkning blev Forslaget om en ny Sindssygeanstalt paa Sjælland. Af de Forhandlinger, der den Gang førtes paa Rigsdagen, blev Loven af 13. April 1913 om Anlæg af et Sindssygehospital ved Nykøbing paa Sjælland Frugten. Forud var der allerede den 7. Marts vedtaget et Lovforslag om Anlæg af een Pavillon til ved Viborg paa 48 Senge, som altsaa medførte en hurtig Afhjælpning af Pladsmangelen der. Det er rigtigt, hvad den ærede sidste Taler sagde, at Spørgsmaalet om Epileptikerne har en fremtrædende Plads i Betænkningen af 1919. Det var ogsaa fortrinsvis Epileptikersagen, vi paa dette Tidspunkt behandlede i Kommissionen, men det medførte, at vi tog Spørgsmaalet om Sindssygeplejen op til fornyet Behandling og stillede Forslag om en bedre Benyttelse af de Sindssygehospitaler, der var, idet man den Gang til stor Forbavselse, kan jeg sige, opdagede, at der henstod flere ubenyttede Pladser, fordi der ikke var det rette Forhold mellem Pladsantallet for rolige og urolige Patienter. Men Epileptikerspørgsmaalet spillede, som sagt, en meget stor Rolle, og jeg er ganske enig i, at der bør gøres noget for de epileptisk syge, saaledes at en Del af dem maaske kan reddes fra at gaa fuldstændig til Grunde. Derfor kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem (Martin Olsen), naar han mente, at vi skulde lade det tredie af Forslagene, det, som det ærede Medlem særlig var Ordfører for, Forslaget om Nedsættelse af en Kommission eller et Udvalg, gaa videre uden Udvalgsbehandling her i Tinget; thi det kunde dog være rigtigt at optage alle disse Spørgsmaal til en samlet Behandling, og den Forsinkelse, som en kort Udvalgsbehandling kan foraarsage af Forslag som disse, der medfører Byggearbejder, som strækker sig over Aaringer, maa være ganske uden Betydning.

Efter den Statistik, man var i Stand til at fremskaffe i 1910, var der den Gang 1 500 Sindssygepladser for lidt. Der er nu